

Vänsterpress om parlamentsvalet i Storbritannien 2017

Parlamentsvalet i Storbritannien blev en chock för Theresa Mays Tories-parti och en stor framgång för Jeremy Corbyns Labour. Valresultat borde vara en ordentlig tankeställare för vänstern i hela Europa:

Vilka är valresultatets viktigaste lärdomar? Skall socialdemokratin fortsätta sin ökenvändring eller ska man försöka vända om? Hur ska vänstern utanför socialdemokratin agera? Skall den likt Vänsterpartiet nöja sig med rollen som en försiktig och i det stora hela lojal påtryckare på socialdemokratin? Vilka organisatoriska, politiska och andra förändringar krävs för att skapa ett kraftfullt vänsteralternativ?

Mer om Storbritannien:

Bakgrund:

Tom Nairn: [Om det brittiska Labourpartiet](#) (om labourpartiets historia, från 1965)

Perry Anderson: [Om Storbritannien](#) (från 1968)

Katarina Katz: [”Makten ligger inte hos parlamentet” – samtal med Tony Benn](#) (1986) och [London mot Thatcher. Kommunalpolitik för samhällsomstörtare](#) (bok 1988 – redan då var Corbyn i farten)

Utvecklingen under senare år:

Tariq Ali: [Om skotsk självständighet](#) (2014)

Patrick Cockburn: [Om bakgrunden till terrordådet i Manchester](#) (2017)

[Vänsterpress om Chilcot-rapporten – juli 2016](#). (Tony Blairs roll i beslutet att invadera Irak)

MF 15/6 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>May i förhandlingar om makten trots valfiaskot</i>	1
<i>Labours ledare väckte åter liv i gräsrotterna</i>	2
Flamman	3
<i>Corbyn skriver historia</i>	3
Internationalen	5
<i>Ingen vänstervåg utan brokighet</i>	5
<i>Labours framgångar visar vägen för arbetarrörelsen i Europa</i>	6
Offensiv	9
<i>Efter brittiska valet: Sparka May och Tories</i>	9
Proletären	13
<i>Vad kan vi lära av brittiska valet?</i>	13
Revolution	15
<i>Valet i Storbritannien: Toryetablissemangets nederlag, Corbyns upprättelse, radikal politik återigen i fokus, May måste tvingas avgå!</i>	15

Arbetaren

May i förhandlingar om makten trots valfiaskot

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 9/6 2017

Det blir ingen egen majoritet för Tories i det brittiska parlamentet. I stället beskrivs valet som ett totalt fiasko och en katastrof för den konservativa premiärministern Theresa May, som trots det dåliga resultatet väljer att sitta kvar.

”Mayhem” och ”Mayday-May” är bara några av de många bitska rubrikerna i de brittiska tabloidtidningarna i dag. Nyvalet som utlystes av Theresa May i april var tänkt att ge det konservativa regeringspartiet stärkt majoritet inför sommarens Brexitförhandlingar med EU. I stället blev det precis tvärt om.

Partiet tappar tolv av sina mandat samtidigt som Labour går kraftigt framåt, med 29 nya platser i parlamentet. Många av de väljare som pratat med media har förklarat att de är trötta på de omfattande nedskärningarna inom den offentliga sektorn som Tories genomfört de senaste sju åren.

Tories är visserligen fortfarande störst men Labour, med Jerney Corbyn i spetsen, lyckades alltså stärka sin ställning i oppositionen. Nu befarar många politiska experter ett parlamentariskt kaos och en eventuell regeringskris.

Labours ledare Jeremy Corbyn vinkar glatt när han lämnar sitt hem i norra London på fredagsmorgonen. Han uppmanar Theresa May att avgå efter hennes valförlust.

Labour, som av många ansågs totalt utdömda för bara några månader sedan, gick alltså kraftigt framåt. Det innebär en stor framgång för den vänsterinriktade Jerney Corbyn som leder ett parti där debatten om hans ledarskap varit hård ända sedan han tillträdde på posten 2015.

Corbyn uppmanar nu sin motståndare May att avgå, då förtroendet för henne uppenbarligen rasat bland de brittiska väljarna. Samtidigt säger Labours ekonomisk-politiska talesperson John McDonnell, enligt nyhetsbyrån Reuters, att Labour vill försöka bilda en minoritetsregering.

– Anledningen till det är att vi tror att det konservativa partiet inte är stabilt nog, jag tror inte att premiärministern är stabil. Jag vill inte vara nedsättande men jag tycker att hon betar sig som en ”lame duck”, säger John McDonnell till BBC.

Enligt brittiska medier har Theresa May dock inga planer på att avgå. I stället inledde Tories samtal med det nordirländska unionistpartiet, DUP, om att bilda regering. Med hjälp av DUP:s tio parlamentsplatser skulle de två partierna få en majoritet i parlamentet, om än väldigt knapp.

När Theresa May, något försenad mötte den samlade pressen under fredagseftermiddagen, förklarade hon att hon var redo att bilda regering med stöd från DUP.

– Regeringen ska arbeta för att göra vårt land tryggt och säkert. Vad landet behöver mer än någonsin är stabilitet. Låt oss nu sätta igång och arbeta, sade May vid den uppmärksammade pressträffen utanför bostaden på 10 Downing Street i centrala London

Det högerpopulistiska och rasistiska partiet Ukip som vid det förra valet tog sig in i parlamentet gjorde också ett fiasko. En nedgång från drygt 12 procent till 2 procent gör att de tappar sin enda parlamentsplats.

Under fredagsmorgonen meddelade Ukips partiledare Paul Nuttall att han avgår.

Liberaldemokraterna ökar något och får tolv platser i parlamentet. Scottish national party förlorar 19 av sina mandat och landar på 35 platser.

Labours ledare väckte åter liv i gräsrotterna

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 16/6 2017

Valet i Storbritannien förra veckan raderade ut det högerpopulistiska Ukip från den parlamentariska kartan. Med ett tapp på 10 procent förlorade förra valets vinnare sin enda plats och många av rösterna gick till Labour, lett av den vänsterinriktade Jeremy Corbyn. Politiska bedömare menar att det är en fundamental politisk omvälvning som skett i landet.

Vid valet 2015 blev Ukip Storbritanniens tredje största parti med drygt 12 procent av rösterna. Något som räckte till en plats i parlamentet och ledde till stor uppmärksamhet även långt utanför Storbritannien.

Partiet gick med sin antimuslimska och invandringskritiska retorik hårt åt det politiska etablissemangen och lockade röster i socialt utsatta områden där människor traditionellt tidigare röstat vänster. Huvudfrågan var att driva landet ut ur EU, något som också lyckades genom förra sommarens folkomröstning.

Men efter nyvalet den 8 juni, där premiärministern Theresa May och hennes konservativa Tories tappade den egna majoriteten, har något hänt som återigen ritat om den politiska kartan. Labour med Jeremy Corbyn i spetsen gick kraftigt framåt och gjorde sitt bästa val sedan 2001 med 40,3 procent av rösterna.

Enligt flera analyser tyder mycket på att partiet lockat tillbaka tidigare Ukip-väljare med den allt tydligare vänsterprofileringen.

Klassiska välfärdsfrågor som vård, skola och bostadspolitik har lyfts fram av Corbyn, som trots omfattande smutskastningskampanjer lyckats attrahera majoriteten av de unga väljarna och också väckt liv i partiets gräsrotter.

– Det sades att Corbyn var ovalbar och alldeles för knallröd. Men sådant får man omvärdera nu när hans retorik visat sig fungera. Därför tror jag att det kommer att bli mer vänsterideologi framöver, säger Mikael Sundström, statsvetare och expert på brittisk politik vid Lunds universitet, till Arbetaren.

Även den brittiska statsvetaren Nicholas Aylott vid Södertörns högskola i Stockholm håller med om att den nya profileringen av Labour gett resultat.

Han menar att Ukips stora nederlag beror på att partiet vid förra valet enbart koncentrerade sig på en fråga, Brexit, och att många av dess väljare nu återgått till sina ”moderpartier”.

– Många trodde att det skulle bli precis tvärt om. Att de som tidigare gått från Labour till Ukip skulle gå vidare till Tories. De som brukade rösta på Ukip kommer ofta från arbetarklassen och där har de ju varit mer benägna att rösta vänster, säger Nicholas Aylott till Arbetaren.

Inom Labour har det stormat rejält sedan Jeremy Corbyn valdes till partiledare 2015. Högt uppsatta medlemmar på partiets högerkant har krävt hans avgång med hänvisning till att han företräder en allt för radikal vänsterpolitik.

Samtidigt har partiet, som nu är västvärldens största sett till antalet medlemmar, lockat många nya att engagera sig.

– Det blir väldigt intressant att se vad som händer nu. Alla, inklusive jag själv, trodde ju att det här skulle bli Corbyns sista insats. Men nu har han definitivt mandat att fortsätta att leda partiet och inom den egna parlamentsgruppen blir det svårare att agera mot honom. Det är en grundläggande politisk förändring som skett i landet, säger Nicholas Aylott.

Beror uppgången på vänsterretoriken?

– En smart sak Corbyn gjorde i valrörelsen var att inte politisera utrikes- och säkerhetspolitiken. I stället koncentrerade han sig på den offentliga sektorn med hälsovårds- och framför allt utbildningsfrågor.

Flamman

Corbyn skriver historia

Jonas Elvander

Flamman 9/6 2017

Trots en utebliven valseger finns det inget argument för att betrakta torsdagens resultat som en förlust. Efter en valrörelse utan motstycke har Jeremy Corbyn skrivit om för hur mitten-vänsterpartier kan nå framgång.

När vallokalundersökningen i Storbritannien publicerades i torsdags kväll stod det klart att det konservativa partiet återigen spelat högt och förlorat. Jeremy Corbyns Labour lyckades med en historisk ”remontada”, en upphämtning som knappt någon, även bland hans egna anhängare, ens trodde var möjlig. Från ett underläge på över 20 procent i opinionsmätningarna så sent som i början av maj tog partiet in på de konservativa och stängde gapet nästan helt. I slutändan skiljde bara två procent partierna åt.

I det brittiska valsystemet med majoritetsval i enmansvalkretsar innebar det dock att Labour fick nöja sig med 261 säten medan Tories fick 318. Det viktigaste var dock att de Theresa Mays regering inte fick egen majoritet. Mays försök att skapa ett stabilt politiskt läge genom att utradera all opposition har i stället orsakat ännu mer kaos i ett redan kaotiskt brittiskt landskap.

Återvunna Ukip-väljare

Labours valresultat är positivt ur flera perspektiv. För att sätta Corbyns 40 procent i perspektiv är det bara en procentenhet ifrån det resultat som gav Tony Blair en jordskredsseger 2001. Skillnaden är att det brittiska politiska landskapet under de senaste två åren tycks ha återgått till det tvåpartisystem som rådde under stora delar av efterkrigstiden. Samtliga småpartier gick bakåt jämfört med valet 2015. De konservativas 42 procent, som i varje val de senaste 30 åren skulle ha gett en egen majoritet, räckte därför inte.

En av anledningarna till resultatet är att högerpopulistiska Ukip helt uttraderades. Det intressanta är dock att en stor del av dess väljare gick till Labour, och inte det alltmer högernationallistiska Tories som hade förutspåts. En stor del av dessa ”globaliseringens förlorare” är arbetarklassväljare som blivit offer för den cyniska åtstramningspolitik som har bedrivits över hela västvärlden sedan finanskrisen. Om ett äkta vänsteralternativ erbjuds som gör upp med den politiken går det därför att kanalisera deras vrede åt ett annat håll än mot invandring. Efter Jean-Luc Mélenchons valrörelse i Frankrike, som i våras för första gången lyckades vinna tillbaka arbetarklassväljare från Nationella Fronten till vänstern, har vi nu fått ännu ett bevis på att högerpopulism går att effektivt bekämpa med vänsterpolitik som vänder sig mot etablissemangen.

Ungdomens hämnd

Den största faktorn till Corbyns framgång var dock de unga. För många som såg Brexit-omröstningen som en äldre generations attack på deras framtid var detta en chans att ge igen. Enligt en undersökning ökade valdeltagandet bland väljare under 35 års ålder med tolv procent från valet 2015.

Men hämnden för Brexit är bara en aspekt. Ända sedan Jeremy Corbyn valdes till partiledare sommaren 2015 har en stor del unga väljare och väljare som aldrig tidigare röstat mobiliserats av hans öppna socialistiska politik och den mobiliserande folkrörelsen Momentum. Enskilda förslag har också hjälpt. Löftet att slopa de skyhöga universitetsavgifterna har kritiserats för att vara ett sätt att muta över oroade medelklassfamiljer. Men i det längre perspektivet är det en demokratisk reform som syftar till att bryta upp den orättvisa utbildningspolitik som reproducerar de redan hårt cementerade klasskillnaderna i Storbritannien.

Högernationalistisk koalition

Men trots den odiskutabla framgången som torsdagens val var för Jeremy Corbyn och Labour innebär resultatet att de konservativa kommer att försöka bilda en minoritetsregering med stöd från andra småpartier, antingen som en koalition eller med indirekt stöd. Redan i fredags morse sade premiärminister Theresa May att hon kommer att inleda förhandlingar med det nordirländska unionist-partiet DUP.

DUP som har styrt på Nordirland de senaste årtiondena är ett i många avseenden ultrakonservativt nationalistiskt parti. Bland annat är partiet skeptiskt till klimatförändringar och man har konsekvent blockerat försök att öka sexuella minoriteters rättigheter, såsom könsneutrala äktenskap. Så sent som på 1980-talet stödde partiet även Apartheid-regimen i Sydafrika.

Historiskt har partiet starka band till olika terroristorganisationer på Nordirland. Det vore därför en djup ironi om Theresa May, som under valrörelsen har attackerat Corbyn för att stödja terroriststämplade rörelser som IRA, bildar regering med DUP. IRA:s politiska gren Sinn Fein gick också framåt men det positiva resultatet kan inte utnyttjas av Labour som eventuellt regeringsunderlag eftersom partiet låter sina säten i det brittiska underhuset stå tomma i protest mot den brittiska överheten på Nordirland.

Karta för framtiden

Men oavsett om Labour lyckas bilda regering eller inte går det inte att se på resultatet i torsdagens val som något annat än en seger. Det markerade en återkomst för vänsterpolitik i det land som var det första i västvärlden med att i praktiken avskaffa den till förmån för kortsiktigt maktinnehav. Jeremy Corbyns folkrörelse som drog enorma massor till sina valmöten, trots en konstant hatkampanj i tabloidpressen, kan närmast liknas vid en politisk väckelserörelse av det slag som existerade kring förra sekelskiftet.

Storbritannien är dock unikt på flera sätt. Den ekonomiska ojämlikheten är fortfarande större än i något annat europeiskt land. Labour, som brukar beskrivas som en "bred kyrka", innefattar dessutom flera politiska grupperingar som i länder med proportionella valsystem skulle utgöra egna partier. Men trots skillnaderna pekar detta resultat på en trend som för varje nytt val i ett västerländskt land blir alltmer uppenbar: mitten-vänstern förlorar på att gå högerut och vinner på att flytta sig vänsterut.

För att sätta resultatet i ytterligare perspektiv kan man titta på skillnaden i Labours röstandel i olika val. Labours röstandel ökade med 9,6 procent från förra valet – det är en större ökning än vad Tony Blair uppnådde i sin epokgörande seger 1997 och den största som ägt rum sedan den legendariske Labourledaren Clement Attlees resultat i valet 1945, som inledde uppbyggnaden av den brittiska välfärdsstaten. Det är något som borde få de flesta "blairiter" och andra

högersossar i Europa att fråga sig vad framtidens vänster egentligen bör vara och vilka den bör tjäna.

Internationalen

Ingen vänstervåg utan brokighet

Ledare

Internationalen 12/6 2017

- **Vänstern slår ut nationalismen**
- **Corbyn omöjlig i svenskt parti**
- **Bredden är nödvändig**

Det var inte första gången den brittiska finansiella och politiska eliten – och deras vänner på kontinenten – missbedömde de politiska vindarna och underskattade hur långt ifrån väljarnas verklighet de själva hamnat. Också Brexitomröstningen lanserades av en självsäker högerregering i tron om att den skulle stärka sin position vid makten. Den kampanjen kapades av de starka högervindarna och berövades på all sin progressiva potential.

Regeringen Mays "snap election" berövades istället på all sin rasistiska och chauvinistiska potential av en stark vänsterkampanj. Båda valen visade på hur avgörande delar av den brittiska befolkningen har fått nog av nyliberalismen och dess förödande följder, men också hur kraften i den sociala frustrationen och vreden kan vridas ur högerens och rasisternas händer.

Men i Sverige är det få som velat, eller förmått dra de politiska slutsatserna. Regeringens representanter verkar inte alls inspirerade av vad som kunde vara recept mot deras egen tillbakagång. Här har Labour gått från nyliberal kampanjapparat med 150 000 medlemmar under Gordon Brown till en myllrande rörelse med 800 000 under Corbyn och svensk socialdemokrati skruvar sig obekvämt och ojar sig för hur en minoritetsregering i Brexitförhandlingar kommer påverka svensk handel. Istället borde de fråga sig hur de skall gå tillväga för att uppnå samma resultat i Sverige.

Något som är centralt att göra klart för sig i sammanhanget är att Labour, med alla sina miljoner brister, är en helt annan typ av parti än de svenska. Trots en del försök till uteslutningskampanjer från högern har oppositionella radikala kandidater och aktivister alltid kunnat verka öppet i Labour. Corbyn har inte plötsligt kommit från ingenstans. Tvärtom har han, liksom alla de radikala strömningar som burit fram honom funnits där, som en strömning bland flera. Det har visat sig inte bara gynna vänstern inom Labour på bekostnad av ledarskiktet, det har visat sig vara räddningen för Labour både som organisation och som relevant politisk kraft i samhället.

I Sverige skulle en bråkig oppositionell som Corbyn vara rökt både i V och S, med hänvisning till "fraktionsverksamhet" eller liknande. I svensk riksdagspolitik råder konsensuskultur och uppfattningen att alla interna konflikter är ett problem i sig – inte att de kanske är symptom på mer djupgående motsättningar. Det är ett bekvämt upplägg för dem som sitter vid makten, men det är dålig grogrund för politisk förändring. Vill man ha ett levande parti, som kan gå till storms både mot oddsen och mediala smutskastningskampanjer så behövs en brokighet och en bredd.

I Sverige är Sverigedemokraterna nu näst största parti i många undersökningar och de röda partierna gör inte mycket mer än står och stampar, med några procent hit eller dit i opinionen. I England har nationalistiska UKIP gått från mullrande kraft till att nära på utraderas.

Det är så klart komplicerade samband bakom deras nedgång, men ändå är tendensen så tydlig att den inte kan ignoreras. Där ett starkt vänsteralternativ går fram slår det undan benen för högerens rasistiska missnöjespartier. Återstår att se om något riksdagsparti är berett att låta de insikterna sjunka in. i.

Labours framgångar visar vägen för arbetarrörelsen i Europa

Emma Lundström

Internationalen 12/6 2017

Det skulle bli en promenadseger för Theresa May, istället blev det en framgångssaga för Jeremy Corbyn. Nu krackelerar Tories medan nya medlemmar väller in i Labour. Storbritannien har fått en stark vänsteropposition och en konservativ regering som famlar efter halmstrån i mörkret

För mindre än två månader sedan chockades Storbritannien när den konservativa premiärministern, Theresa May, utlyste ett nyval mindre än två år efter det senaste valet. Detta trots att hon försäkrat det brittiska folket om att några sådana planer inte fanns.

Theresa May påstod att nyvalet var nödvändigt för att utträdet ur Europeiska Unionen mött motstånd i parlamentet. Detta stämde inte eftersom även oppositionen röstade för artikel 50 om att påbörja utträdet. Hennes verkliga skäl var snarast att utnyttja det högnationalistiska partiet UKIP:s kollaps och Labours interna strider för att genom en jordskredsseger krossa all opposition.

Men det blev ingen jordskredsseger. Det blev ett totalt fiasko. De konservativa förlorade sin majoritet och May själv blev plötsligt väldigt utbytbar. Valets vinnare blev istället Labours vänster med partiledaren Jeremy Corbyn i spetsen. Storbritannien har fått en stark och stabil opposition.

Dagen efter valet stod det klart att Storbritannien hade fått ett så kallat "hung parliament" vilket innebär att inget parti har fått egen majoritet. En mardröm för de konservativa eftersom så gott som samtliga andra partier står betydligt närmare Labour än Tories. En konsekvens av

att partiet under Mays ledning tagit ett stort kliv åt höger i flera frågor, inte minst för att locka över UKIP-väljare.

”Vinnaren” Theresa May stod i fredags som den avslöjade kejsaren utan kläder, medan ”förloraren” Jeremy Corbyn kunde glädja sig åt en framgång som andra socialdemokratiska partier i Västeuropa bara kan drömma om. Valet blev helt enkelt en hejdundrande revansch för aktivistledaren som var uträknad inte bara av de konservativa, utan även av brittiska medier och högern inom sitt eget parti. Alla de högersossar över hela Europa som ältat Corbyns brist på valbarhet – på samma sätt som de gjorde med Bernie Sanders i det amerikanska primärvalet förra året – har fått något att tänka på. Corbyn och den folkrörelse som varit hans valkampanj har visat att det är möjligt, och kanske till och med nödvändigt, för socialdemokratiska partier att gå till val på en vänsterpolitik.

Att det gick så bra för Labour beror främst på ett enormt gräsrotsarbete, både ute på gator och torg och i sociala medier. Det beror på att ett stort antal unga briter engagerar sig politiskt och känner entusiasm kring en politik som faktiskt kan göra skillnad till det bättre för vanliga människor.

Partiet lyckades även minimera de politiska skadorna efter terrorattentaten i Manchester och London bland annat genom att påpeka att Theresa May under sin tid som inrikesminister hade gjort nedskärningar inom polisen, liksom även genom att behålla fokus på välfärdsfrågor. Dessutom trodde de konservativa att de skulle kunna vinna arbetarklassväljare i norra England som i det senaste valet stödde UKIP. Istället gick dessa i stor utsträckning till Labour vilket med största sannolikhet beror på att välfärdsfrågorna kom att dominera debatten. Corbyns Labour lyckades alltså med att få bort fokus på utrikespolitik, EU och säkerhetsfrågor i stor utsträckning och valkampanjens fokus på vård, skola, omsorg och förstatligande av järnvägsnätet gav inte bara resultat i själva valet. Dagarna efter valdagen har Labour fått omkring 150 000 nya medlemmar och är nu uppe i historiska 800 000. Dessutom har partiet gått om Tories i Survations undersökning av opinionsförändringar efter valet. Labour fick 45 procent mot de konservativas 39. Partiet står alltså väl rustat för det nyval som troligtvis stundar.

Theresa May.

Samtidigt sitter Theresa May med en oerhört svag regering som tvingas ta stöd av det nordirländska unionistpartiet DUP, Democratic Unionist Party. En sådan koalition innebär problem för Tories på många plan.

DUP är det mer extrema av de två unionistpartierna och grundades av pastor Ian Paisley, den person som under alla år med näbbar och klor försökte förhindra en fredsuppgörelse. Förutom att DUP är emot hbtq-rättigheter och abort så är deras partiledare, Arlene Foster, djupt insyltad i ekonomiska oegentligheter efter sin tid som minister i Nordirland. Foster vägrar att avgå vilket har lett till att det nordirländska självstyret har kollapsat eftersom Sinn Féin vägrar att samregera med henne.

Partiet är också framträdande nu när marschsäsongen är igång i Nordirland, då Orangeorden är ute för att manifestera brittisk överhöghet och irländsk underordning. Arlene Foster har kritiserats hårt på grund av sin ovilja att kritisera de pro-brittiska lojalisternas våld. DUP fortsätter att på olika sätt försöka underminera det fredsavtal som i princip fick slut på decennier av våld och som innebar att Sinn Féin kunde ta plats som politisk kraft.

Ett samarbete mellan Tories och DUP kommer oundvikligen att innebära eftergifter. Det innebär även att den brittiska regeringen tar ställning på ett övertydligt sätt i den nordirländska konflikten. Grundidén med fredsavtalet är att de brittiska och irländska regeringarna ska vara medlare mellan republikaner och unionister. Alastair Campbell – tidigare medierådgivare åt Tony Blair och känd som Corbynkritiker – påpekade i en BBC-intervju att detta nu blir omöjligt.

Det här kan få ödesdigra konsekvenser för situationen i Nordirland. En situation som redan är hårt ansträngd på grund av DUP:s vägran att ta konsekvenserna av Arlene Fosters ekonomiska oegentligheter.

För att ytterligare komplicera samarbetet för Theresa May och de konservativa så kommer en allians med DUP med största sannolikhet att omöjliggöra den brittiska regeringens nedskärningspolitik. DUP har ett starkt stöd i protestantisk arbetarklass i Nordirland och har tagit avstånd från förslag om till exempel sänkta bidrag för pensionärer. DUP skulle förmodligen straffas av väljarna om de plötsligt tvärvände i välfärdsfrågor. En ödets ironi.

Splittringen inom Labour bleknar plötsligt i jämförelse med den stora spricka som uppstått i Tories. Mellan de som förespråkade att Storbritannien skulle lämna EU och de som ville vara kvar. Mellan socialkonservativa och socialliberala krafter. Ledaren för de konservativa i Skottland, Ruth Davidson, är öppet lesbisk och sägs vara minst sagt skeptisk till samarbetet med det extremt konservativa DUP.

Dessutom finns det ett flertal högt placerade företrädare för Tories som nu gör sitt bästa för att hålla sig framme i kampen om vem som ska ersätta den skadeskjutna Theresa May. Den brittiska förlagan till *House of Cards* kan nog ge en uppfattning om situationen inom Tories. Den är betydligt mer influerad av Macbeth än den amerikanska versionen.

Sammantaget innebär allt detta att det sannolikt blir nyval inom det närmaste året. Om inte de interna stridigheterna fäller regeringen, så kan den undermineras av förluster i fyllnadsval. Om en parlamentsledamot dör, eller av olika anledningar tvingas avgå, utlyses nyval i denna valkrets. Med nuvarande politiska vindar skulle regeringsunderlaget snabbt kunna ätas bort, trots stödet från DUP.

Theresa May gick till val för att bevisa att hon hade väljarnas stöd för sitt ”starka och stabila” ledarskap. Kanske är det så att tidningen Guardian bäst sammanfattar hennes ställning efter Labours framgångsrika valkampanj: ”Svag, svag, svag.”

Offensiv

Efter brittiska valet: Sparka May och Tories

Per Olsson

Offensiv 14/6 2017

Att Theresa Mays valspel inte gick hem är en mardröm för den brittiska kapitalistklassen. För sju veckor sedan hyste stora delar av den brittiska eliten förhoppningen att nya valet den 8 juni skulle resultera i att det regerande Tory-partiet (Storbritanniens högerparti) skulle få ännu fler parlamentsledamöter. Med en större egen majoritet i ryggen skulle sedan den nya regeringen kunna ta landet igenom de stormar som väntar, skärpa åtstrammingspolitiken och genomföra en Brexit i de rikas (de 1 procentens) intresse.

Men istället resulterade valet i en "levande död premiärminister", som bara tillfälligt kan hålla fast vid makten genom att luta sig mot det reaktionära, sekteristiska unionspartiet DUP, som hon nu beskriver som "vännerna" på trappan till Downing Street (premiärministerns bostad). DUP, som grundades av Ian Paisley, är ett parti som är emot abort och hbtq-rättigheter samt är klimatförnekare.

Det "koalitionskaos" som nu stundar kommer att slå mot både Tories och DUP, som hämtar sitt stöd från framför allt protestantiska arbetare i Nordirland.

Corbys program med omfattande förbättringar för vanligt folk vann ett massivt stöd hos framför allt ungdomen.

Tories är ett rakt igenom splittrat parti och dess ledare, Theresa May, har varken någon auktoritet inom partiet eller utanför. Hon sitter endast kvar eftersom partiet inte har någon som kan ta över och p g a den interna rädslan för att en ledarstrid ska leda till ytterligare splittringar.

Labourledarna Jeremy Corbyn och John McDonnell har med rätta uppmanat May att avgå samt lovat att utmana regeringens stöd i parlamentet genom att lägga fram det politiska program man gick till val på. Men oavsett hur många röster Labours förslag får i parlamentet måste en rörelse byggas för att genomföra det program som Corbyn gick till val på och de löften som har getts.

Valresultatet är ett rättfärdigande av Corbyns motstånd mot högerpolitiken. Den 18 april, då May utlyste nyval, skrev Socialist Party (CWI i England och Wales) att: ”Om Corbyn går till val på ett klart socialistiskt program – en Brexit i arbetarnas och medelklassens intresse – kan han vinna”. Det var en uppfattning som då förlöjligades av många, bland dem Labours högerflygel som felaktigt trodde att valet skulle ge en möjlighet att avsätta Corbyn.

Låt oss inte glömma att Labourhögerens Peter Mandelson i september skrev att han bara gick och väntade på att ett nyval skulle utlysas eftersom det skulle bli slutet för Corbyn.

Men valet har stärkt Corbyns ställning i socialdemokratiska Labour och i samhället i stort finns en potential för ett ökat stöd.

I valet den 8 juni ökade Labour från drygt 30 procent i förra valet (2015) till 40 procent. Det är den största ökningen för något parti sedan valet 1945.

Labour fick 3,5 miljoner fler röster i detta val jämfört med år 2015. Ökningen kommer i huvudsak från unga väljare som strömmade till vallokalerna för att lägga sin röst på Corbyns Labourparti. Valdeltagande bland unga ökade dramatiskt – från 49 till upp mot 72 procent. Två av tre unga väljare röstade på Corbyn. Liberal Democrats (Liberalerna) hopp om att vinna unga medelklassväljare föll platt till marken. Istället straffades Liberal Democrats för att man var med i en regering som år 2010 höjde studentavgifterna.

Corbyns valprogram som lovade att minimilönerna skulle höjas till 10 brittiska pund i timmen, avskaffa studentavgifterna, begränsa hyreshöjningar och satsa på att bygga hyresrätter i motsvarande allmännyttans regi vann ungdomens stöd.

Politiseringen av den unga generationen som har ägt rum är inte slut i och med valet. Den fortsätter och lägger grunden för ett masstöd för socialistiska idéer.

Corbyn fick ett stöd från såväl arbetarungdomen som den yngre medelklassen, vilket exempelvis manifesterades i att Tories för första gången sedan år 1918 förlorade Canterbury till Labour. Detta är i sin tur en återspeglning av de vänsterstämningar som finns bland unga medelklassväljare, som pressas av stagnerade löner, astronomiska boendekostnader och villkor som allt mer liknar arbetarklassens.

Men bilden av valet som unga mot gamla som har målats upp av en del borgerliga pressdrakar är falsk och skandalös. Syftet är bara att så splittring mellan generationerna och förhindra enad kamp.

Många äldre arbetare, som tidigare har övergett Labour efter att ha svikits av partiets högerkurs, röstade denna gång på Labour för att ge Corbyn sitt stöd. Det märktes inte minst i Wales där Tories hoppades kunna vinna många röster, men där Labour gjorde stora framgångar.

Inte heller tycks Mays förhoppning om att UKIP skulle kollapsa in i Tories ha realiserats. **Mays falska** förespeglning om en ”tuff Brexit” vann kanske röster från en del av dem som röstade på UKIP i valet 2015. I den gruppen fanns säkert också en del före detta Labourväljare som för första gången röstade på Tories.

Men om Corbyn, istället för att underkasta sig Labourhögerens linje i folkomröstningen om att Storbritannien skulle bli kvar i EU, hade stått fast vid sitt motstånd mot rikemansklubben EU

– för utträde på en internationalistisk och antirasistisk grund – skulle May inte ha fått de arbetarröster hon fick.

Theresa Mays förhoppning om en övertygande valseger grusades och hon är nu en "levande död premiärminister".

Men den hållning som Corbyn gick till val på och löftet om att kämpa för en Brexit i arbetarnas intresse gjorde dock att han vann över arbetare, inklusive några av de som tidigare hade röstat på UKIP.

Till och med den förre UKIP-ledaren Nigel Farage tvingades erkänna att Corbyn lyckades vinna både unga som hade röstat för att Storbritannien skulle bli kvar i EU och arbetare som hade röstat på UKIP och stödde Brexit.

Det faktum att inte många visste vad Corbyns Labour stod för var det avgörande skälet till varför Tories hade ett så stort försprång när valrörelsen inleddes.

Självfallet berodde detta delvis på hur kapitalistiska media förhöll sig till Corbyn. Men medias smutskampanj mot Corbyn blev om möjligt än värre under valrörelsens gång. Det hindrade dock inte Corbyn att vinna ökat stöd.

Skälet till det växande stödet är att Corbyn och hans anhängare inom Labour denna gången valde att inte underkasta sig partihögerns krav på tystnad, utan man tog istället sitt program ut till väljarna.

Partihögern accepterade i stillhet detta eftersom man räknade med att Corbyn därmed skulle bli huvudansvarig för det valnederlag som de ansåg vara givet. Men istället fick Labour sitt högsta röstetal sedan år 1997. Och Labour hade vunnit ännu fler röster om Corbyn långt tidigare hade gett sitt stöd till det skotska folkets rätt till nationellt självbestämmande, inklusive en ny folkomröstning om Skottlands självständighet om folket så önskade.

Även om Labour gjorde en del inbrytningar bland väljarna i Skottlands arbetarområden som har blivit besvikna på SNP var det långt ifrån vad partiet hade kunnat göra.

Nu gäller det att snabbt bygga vidare på Corbyns valframgång. Facken borde omedelbart mobilisera till en riksomfattande demonstration med krav på att sparka ut Tories och för att samla till kamp för att riva upp vård- och skolnedskärningarna samt avskaffa studentavgifterna. En sådan riksomfattande mobilisering kan sedan bli avstampet för en 24-timmars generalstrejk, vilket i sin tur kan tvinga May att utlysa nyval.

Samtidigt måste Corbyn och vänstern inom Labour uppmana de Labourstyrda kommunerna att vägra genomföra Toryregeringens nedskärningar.

Under den korta valkampanjen mötte Corbyns Labour skepsis, men lyckades till sist övertyga ett imponerande stort antal väljare om att man inte gav några tomma löften och stod upp för valprogrammets krav. Den skepsis som fanns till en början har sin grund i Labours högervändning och den politik som de senaste Labourregeringarna har bedrivit samt de nedskärningar som har genomförts i Labourstyrda kommuner.

Om den entusiasm som Corbyn mötte i valet ska bli bestående krävs det att han klargör att Labour motsätter sig alla kommunala nedskärningar och att man inte kommer att genomföra de nedskärningar som den nya svaga Toryregeringen beordrar. Detta är inte minst viktigt för att kunna behålla stödet i de städer där Labour gjorde sina största valframgångar och mot bakgrund av de lokalval som hålls i England nästa år.

– Om Labour hade stått enat bakom Corbyn skulle man ha vunnit en klar seger, sa Riz Ahmed från hiphoptrion Swet Shop Boys (en av många, många musiker som stödde Corbyn) i en kommentar efter valet, vilket är en uppfattning som många av Corbyns anhängare länge har hyst.

Corbyn har inte bara mötts av fientlighet och sabotage från den kapitalistiska makteliten, utan även från Labours höger som är kapitalismens representanter i partiet.

Nu, i valets omedelbara eftermäle, kommer Labourhögern inte att våga sig på ett nytt kuppattat försök att avsätta honom. Men det vore naivt att tro att högern är beredd att förlika sig med Corbyn och hans politik.

För kapitalistklassen är Corbyns politik och i ännu högre grad det hopp som den väcker ett verkligt hot. Därför kommer Labourhögern att söka nya vägar för att besegra Corbyn. Till och med under valkampanjen attackerade en av partihögerns parlamentsledamöter, Joan Ryan, honom och förbjöd valarbetarna att distribuera valmaterial där han fanns nämnd. Efter valet har Labourhögerns Hilary Benn höjt rösten igen och muttrat om att "Labour måste dra lärdom av sitt tredje valnederlag i rad".

Ingen tilltro kan heller sättas till de inom Labourhögern som sagt sig vara beredda att ge Corbyn sitt stöd. Denna tillfälliga omfamning syftar endast till att försöka få Corbyn att backa. Vad annars menar Peter Mandelson, som har varit beredd att bli Corbyns baneman, när han nu talar om att Corbyn "måste visa partiets alla flyglar respekt"? Det var partihögerns försök att sätta munkavle på Corbyn som gjorde att så många innan valet inte kände till vad han och det Labour han leder stod för.

Partihögern ska inte ges några nya chanser. Vad som nu krävs är en kampanj för att förvandla Labour till ett verkligt kämpande, demokratiskt och antikapitalistiskt parti.

Det innebär nyval av alla partiets parlamentsledamöter och kandidater. Det kan mycket snart bli ett nytt val och den valstriden kan inte utkämpas med kandidater som är motståndare till Corbyn.

Labour måste på nytt öppna sig till fackföreningarna och dess medlemmar och bli till en demokratisk federation som välkomnar alla socialister som medlemmar.

Genom dessa steg kan ett parti formars som förenar alla de som har inspirerats av Corbyn – arbetare, ungdomar, socialister och lokala aktivister – till en masskraft.

Bland ungdomen blev valkampanjen en inkörport till socialistiska idéer. Det är oerhört positivt.

Valkampanjen har också gett en glimt av hur långt kapitalisterna är beredda att gå för att stoppa en politik som går emot deras intressen. Men den fientlighet och hätskhet som Corbyn mötte i valkampanjen är bara som en krusning på ytan i jämförelse med den jätteväg av sabotage som en Corbynledd regering skulle möta.

För att stoppa kapitalets utpressning krävs långtgående socialistiska åtgärder – ett förstatligande av de storföretag och banker som dominerar ekonomin under arbetarnas demokratiska kontroll och styre för att på den grundvalen införa en demokratisk planerad ekonomi.

Detta skulle möjliggöra för en socialistisk regering att verkligen bedriva en politik ”för de många, inte de få” (Labour och Corbyns valslogan).

* * *

Corbyn skulle vinna idag

Enligt de färskaste opinionsundersökningarna leder Jeremy Corbyns Labourparti över det regerande högerpartiet Tories. Labour har 45 procent mot 39 procent för Tories. I valet den 8 juni fick Labour dryga 40 procent och Tories 42,4 procent. I samma undersökning gjord av Survation poll är det 49 procent som anser att Theresa May ska avgå mot 38 procent som vill att hon sitter kvar.

Proletären

Vad kan vi lära av brittiska valet?

Ledare

Proletären 14/6 2017

I en ledare i Proletären förra hösten ställdes frågan vem ska leda Storbritannien ut ur EU. Den 20 september 2016 skrev vi: ”Läget är utmärkt för att med Brexit som bakgrund lägga fram ett politiskt program för hur ett Storbritannien bortom EU ska se ut. Hur åtstrammingspolitiken

ska brytas, avindustrialiseringen stoppas, klassklyftorna angripas och det thatcheristiska spöket äntligen begravas. Det rimliga efter Brexit vore därför ett nyval där de olika partierna lägger fram sina politiska program för vilken politik som ska leda landet ut ur EU och låter väljarna säga sitt.”

Proletären har inte för vana att skriva politiska handlingsprogram åt andra länder. Det är en uppgift som åligger kämpande arbetare och partier i dessa länder. Men i det här fallet kan vi bara konstatera att efter sju månader lyssnade Storbritanniens konservativa ledare Theresa May till Proletärens andra uppmaning och utlyste ett nyval. När nyvalet var ett faktum lyssnade Labourledaren Jeremy Corbyn till den förra uppmaningen och lade fram ett manifest för en politik där de sociala och ekonomiska frågorna står i centrum.

Labours manifest är i egentlig mening inte särskilt radikalt. Det handlar om traditionell välfärdspolitik med en tydlig klasstämpel. En politik för de många, inte för de få, som Corbys slogan lyder. Men sett med svenska glasögon, i ett Sverige där något så måttfullt som en vinstbegränsning i välfärden beskrivs som rena bolsjevismen, finns all anledning att låta sig inspireras av manifestet och Labours historiska upphämtning under valkampanjen.

Det är den största upphämtningen för Labour sedan valet 1945 då den brittiska arbetarklassen sparkade ut ärkereaktionären Churchill från 10 Downing Street. Parallellerna mellan nu och då är uppenbara. När den nationella frågan blir löst, genom segern över fascismen 1945 och segern över EU 2017, ställs klassfrågorna i centrum.

Trots att Theresa May sitter kvar som premiärminister, till skillnad från sin imperialistiska föregångare Churchill, blev valet ett svidande nederlag för de konservativa. När May utlyste nyvalet i april såg det hela ut ett bli en promenadseger för hennes konservativa parti. Målet med nyvalet var att stärka Torypartiets mandat inför förhandlingarna med EU om utträdet som ska inledas i juni. Med ett starkt politiskt mandat i ryggen ville May garantera ett EU-utträde till förmån för brittiskt storkapital i allmänhet och finanskapitalet i London City i synnerhet.

Därpå bestämde sig May för den vågade taktiken att avstå från att delta i valdebatter med sina politiska motståndare. Det var möjligen en taktik byggd på självinsikt med tanke på att May har värmen och karisman hos en istapp – hon framstår lite som en Anna Kinberg Batra i kolonial tropikhatt.

Men det var en förödande taktik ställd emot Corbyn och den rörelse som bär fram honom, vars självförtroende är på topp efter att vid två tillfällen grundligt besekrat kupp försöken från den egna högern. Och inför ett politiskt manifest som ställer klassfrågorna i centrum, inte den brittiska imperialismens relation till andra imperialistmakter, vreds hela det politiska alternativet ur högers hand.

Valet blev även ett svidande nederlag för UKIP, som sopades bort från den politiska banan. UKIP kunde ta plats i politiken så länge övriga partier slöt upp bakom EU. UKIP kunde profitera på den berättigade uppfattningen hos många briter att deras land sålts ut till Bryssel och Berlin. Men genom Brexit slogs benen undan på den klasslösa nationalismen.

Det borgerliga EU-motståndet återvände till fadershuset Tory och genom att ställa klassfrågorna i centrum kunde Labour övervinna den splittring som Brexit skapade mellan ett proletärt EU-motstånd och en vänster i metropolerna som anammat EU men samtidigt är radikal i sociala och ekonomiska frågor.

Proletären har som sagt inte för vana att skriva ut politiska program åt andra länders kämpande arbetare, lika lite tror vi att det är möjligt att kopiera det som sker i andra länder och använda detta som någon blueprint för klasskampen i Sverige. En fram-

gångsrik klasspolitik i Sverige kan bara formas utifrån en konkret analys av de konkreta förhållandena i vårt eget land.

Men visst finns det både lärdomar och inspiration att hämta från det som händer på andra sidan Nordsjön. Inte minst visar den brittiska utvecklingen hur frågan om det nationella självbestämmandet och klasskampen hänger ihop och varför varken den klasslösa nationalismen eller den nationslösa vänstern lyckas hitta rätt i politikens villervalla.

Revolution

Valet i Storbritannien: Toryetablissemangets nederlag, Corbyns upprättelse, radikal politik återigen i fokus, May måste tvingas avgå!

Socialist Appeal

Revolution 14/6 2017

I svallvågorna efter Brexit genomgår Storbritannien ännu en politisk jordbävning. Theresa May står inför en avgrund. Nyvalet blev en katastrof för Tories. De hade förväntat sig att vinna en jordskredsseger, som skulle bli inledningen på årtionden av konservativt styre. Det visade sig att det bara var en tom förhoppning. Istället såg vi hur regeringens majoritet sveptes bort av ett återuppväckt Labour under ledning av Jeremy Corbyn.

Den förra konservativa premiärministern David Cameron satsade och förlorade. Nu har Theresa May satsat och förlorat. Valresultatet har kastat in landet i politisk osäkerhet. Det var ett förödande slag för Tories. År 2015 hade de konservativa 331 mandat. Efter att rösträkningen i stort sett är färdig får de bara 318 mandat. Det innebär ett instabilt parlament där inget parti har majoritet.

Theresa May hade utlovat en "stark och stabil" regering som skulle kunna hantera de svåra förhandlingarna om brexit. Men hennes profil som "stark" är nu inget annat än spillror. Detta har oroat storföretagen, vilket omedelbart kommit till uttryck i nervösa reaktioner på marknaden. Pundet föll plötsligt med mer än 2 procent, både mot dollarn och euron. "Marknaden var uppenbarligen inte förberedd på detta, och nu ser man inte ljus på utgången eftersom det bara innebär ännu mer osäkerhet," sade Geoffrey Yu, chef på den brittiska investeringsavdelningen på UBS Wealth Management.

Valet var den största missbedömningen sedan Goliat bestämde sig för att möta David. Massmedierna mobiliserades för att bygga Theresa Mays "starka och stabila" image och för att attackera, håna och misskreditera Jeremy Corbyn. Men ju mer folket såg den robotliknande Theresa May, desto mer ogillade de henne. Fiaskot med Tories valmanifest alienerade många av deras kärnväljare. Partiet ville där tvinga äldre betala för omsorg och avskaffa subventioner för bränsle på vintern till pensionärer, men reaktionen gjorde att partiet tvingades backa. För att göra ont värre, vägrade May dessutom att delta i partiledardebatter eller att besvara frågor från väljare, vilket gav intrycket av politisk feghet.

Nu slåss Theresa May för sin politiska karriärs framtid. Hennes auktoritet är förstörd – inte bara inför väljarna, utan också inom hennes eget parti där det redan höjts röster som kräver hennes avgång. Trots detta har hon (uppenbarligen pådriven av Tories ledare, som är livrädda för alternativet) beslutat att bilda en konservativ minoritetsregering. Men det enda sättet detta kunde möjliggöras var genom en ruttan överenskommelse med Demokratiska Unionspartiet, DUP. Deras tio mandat i parlamentet kan tillfälligt rädda henne från politisk undergång.

Men DUP:s stöd kommer att stå henne dyrt. De två partierna har sina skiljaktigheter och överenskommelsen kommer med största sannolikhet inte att överleva den kommande periodens turbulens. "Hur som helst betyder denna överenskommelse att Mrs May kommer styra över ett samarbete med högst olikartade intressen", poängterade *Financial Times*.

Under valkampanjen varnade May för att en Corbynregering skulle innebära ett "koalitionskaos". Den beskrivningen ger en rättvis bild av den skakiga regering som hon nu själv tänker bilda. Det kommer att bli en regering i kris, och den kommer inte att bli långvarig. De förödande valresultaten har redan gjort att Torypartiet hamnat i kris. En av Tories parlamentsledamöter Anna Soubry har sagt att premiärministern borde "överväga att avgå" efter att ha drivit en så "katastrofal kampanj".

I kulisserna manövrerar personer som Boris Johnson sig fram mot toppjobben. Knivarna är framme, men de som ska sätta kniven i Mays rygg är just nu försiktiga av rädsla för att provocera fram ett inbördeskrig eller en splittring inom Torypartiet. Därför måste de för stunden nöja sig med den misskrediterade och impopulära Theresa May, och bida sin tid i väntan på ett bättre ögonblick att dra igång ett nytt partiledarval. Detta är hur som helst någonting som få seriösa observatörer tror kommer att dröja längre än till efter sommaruppehållet.

Corbyns seger

Den riktiga segraren i det här valet är, mot alla odds, Jeremy Corbyn. Hela Torypressen och etablissemangen hade ställt sig bakom Theresa May. När valet utropades kallade tidningar, exempelvis *The Sun*, Theresa May för "Den nya Maggie" (Thatcher), som skulle slå ut Labour en gång för alla.

Dagen innan valet ägnade *The Daily Mail* tretton sidor åt att attackera Corbyn på de mest motbjudande vis. Skandalpressen försökte smutskasta honom genom att hävda att han är ansvarig för både terrorism och andra brott. De använde sig av terrorattackerna i Manchester och London för att svärta ner Corbyns namn och hävda att han "ursäktar" terrorism. Dessa

tidningsbaroner, som trodde de kunde forma den allmänna opinionen, har visat sig helt kraftlösa.

Enligt opinionsundersökningarna skulle Tories vinna med en stor majoritet på uppemot 150 mandat. Dessa förutsägelser har nu visat sig helt felaktiga. Till och med efter att mätningarna avslutats påstod etablissemangets förståsigpåare att allting pekade mot en stor seger för Tories, och en tillintetgörande förlust för Corbyn. Men allting slog slint. När de hörde resultaten från vallokalsundersökningarna var Tories skeptiska. En del av dem vägrade helt enkelt att tro på siffrorna. När sanningen till sist gick upp för dem visade deras ansikten miner av chock, häpnad och förtvivlan.

Utöver de giftiga angreppen från etablissemanget och från medierna har Jeremy Corbyn också tvingats utstå illasinnade attacker från hans eget parti. Labourpartiets höger har hela tiden förutspått att Labour skulle förlora och att Tories skulle vinna en jordskredsseger liknande den Margaret Thatcher vann på 1980-talet. Det fanns inget som helst tvivel om att Blairiterna i det parlamentariska Labourpartiet ville ha just ett sådant resultat, eftersom de då skulle kunna inleda ett nytt försök att avsätta Corbyn som partiledare. Men deras plan misslyckades.

Mot alla odds har Labour lyckats med en av de mest spektakulära återkomsterna i Storbritanniens politiska historia. Partiet steg som en raket i mätningarna, och medan alla förutspådde stora förluster vann man istället mandat. Och än viktigare än mandatet – Labour fick 40 procent av rösterna. Detta är 10 procent mer än vad Ed Miliband lyckades med i det senaste valet, då Labour förlorade. Det var mer än Gordon Brown lyckades med, och till och med mer än vad Tony Blair drog 2005. Det var definitivt bättre än Neil Kinnock, som påstod att Corbyn var chanslös.

Detta visar hur populärt Labours partiprogram är. Det har inte varit så radikalt som nu sedan 1950-talet och innehåller krav på att postväsendet, järnvägen och andra förnödenheter ska nationaliseras. Det har återuppväckt Labours väljare och entusiasmerat ett stort antal människor – särskilt ungdomar, vilka i stor utsträckning röstade på Labour. Detta resultat är en monumental bedrift för Labour, och har förbryllat alla Corbyns kritiker.

Miljontals fler röstade också än vad som varit fallet på 25 år. Anledningen till detta var Labours masskampanj, partiets vänsterprogram och att stora skikt av ungdomen engagerade sig. Efter att från en början legat efter i mätningarna med över 20 procent, knappade Jeremy Corbyns entusiastiska kampanj på bara några veckor in på Tories ledning. Särskilt unga har gått över till Labour. Enligt YouGovs mätningar under helgen stödde hela 71 procent av väljarna i åldern 18-24 Corbyn. Detta i kontrast till Tories 15 procent. I valet röstade 72 procent av alla de unga röstberättigade. Det är det högsta valdeltagandet sedan 1987.

Stämningen under Labours kampanj har varit elektrisk, särskilt när Corbyn talat. Han lyckades knyta an till det vitt utbredda missnöjet i det brittiska samhället – precis som Bernie Sanders gjorde i USA. De politiska kommentatorerna är blinda för denna upproriska stämning och kan inte förklara den. De politiska förståsigpåarna är förskräckta.

Tories slogs ut av Labour också på platser där ingen förväntade sig det. Canterbury, som varit ett bergfast Torysäte under de senaste 100 åren med en majoritet på över 10 000 röster, kantrades av Labour. Den stora skillnaden utgjordes av att 8000 nya, huvudsakligen unga, personer registrerade sig för att rösta. Labour fällde också Tories inrikesminister Amber Rudd i Hastings. Det mest uppseendeväckande av allt är att Labour verkar vinna i det säkra Tory-distriktet Kensington, där rösträkningen tvingades suspenderas efter två omräkningar på grund av de små skillnaderna.

Labour har vunnit mark över hela landet. De tog Clwyddalen i Wales, Battersea, Stockton South, och många andra distrikt från Tories. Också i områden där Labour misslyckades med

att säkra en majoritet, får Torymajoriteten nu ge rum åt Labour. Åtta Toryministrar från den främre bänkraden tillintetgjordes.

Lib Dems, klämda mellan Tories och Labour, genomled ett stort antal förluster. Den tidigare partiledaren och vice premiärministern Nick Clegg slogs ut i Sheffield – en passande hämnd för hans tidigare svek. Ironiskt nog var det enda som räddade situationen för May Tories återväxt i Skottland. Detta berodde på att Tories tilltalade vissa lager genom att slå på trumman för "unionen". Som resultat av denna demagogi, och en viss trötthet med SNP, vann de tolv mandat samtidigt som SNP:s backade med 13 procent. Större delen av dessa röster gick till Tories, vars väljarsiffror steg med 14 procent. Labour upplevde också en litet återuppvaknande och växte med 3 procent, huvudsakligen på grund av Corbyneffekten. Detta var dock någonting som enbart motvilligt erkändes av Blairiteledarna i skotska Labour.

I Wales gav en mätning i början av omvalet Tories en ledning med 10 procent. May var så säker på att Tories skulle segra i det traditonella Labourfästet att hon besökte Wales tre gånger. Men under kampanjens gång vändes opinionssiffrorna snabbt till sin motsats, vilket grusade Tories förhoppningar. Wales fortsätter att tillhöra Labour.

Det invandringsfientliga högerpartiet UKIP kollapsade totalt, men idén om att deras väljare skulle gå direkt till Tories visade sig felaktig. Många gick över till Labour, eftersom de attraherades av partiets politik mot åtstramningar. I slutändan var inte brexit den avgörande frågan. Människor bekymrade sig mer om sociala frågor som jobb, pensioner, arbetslöshet och sjukvård.

Majoriteten av Labours parlamentsledamöter var fientligt inställda till Jeremy Corbyn. De försökte utnyttja varje tillfälle som gavs till att göra sig av med honom: till och med genom en misstroendeförklaring, och genom ett misslyckat kupp försök. I valet delade partihögern skamligt nog bara ut lokalt material och beskrev sig själva som "lokala Labour". De ignorerade helt Labours partiprogram, och nämnde inte Corbyn. En del av dem gick till och med så långt som till att dela ut flygblad, där de påstod att Theresa May skulle vinna och att Corbyn aldrig någonsin skulle bli premiärminister! Detta var ett uppenbart försök att sabotera Labours kampanj, men strategin har nu slagit slint och Labours högerflygel tvingas äta upp sina ord.

De har inga andra alternativ än att bida sin tid och motvilligt berömma Corbyns kampanj. Jack Straw, Tom Watson, Peter Hain, Margret Becket och fler därtill har tvingats hålla tungan rätt i mun och göra ytliga eftergifter i Corbyns riktning. Men detta är bara ett spel för gallerierna. Bakom kulisserna kommer komplotterna att fortsätta. Partihögern kommer aldrig ge upp sina försök att underminera Corbyn.

Kommentatorerna som dömt ut Labourpartiet är nu förbryllade. Det här skulle inte hända. Det är inte meningen att vänsterpolitiker ska bli populära! Owen Jones, The Guardians "vänster"-journalist, höll en pessimistisk ton fram tills igår kväll – men nu är det ett annat ljud i skällan.

Det viktigaste är att se hur den brittiska politiken nu tagit ett skarpt steg åt vänster. Ett program av relativt radikala reformer – som även innehöll nationaliseringar – har entusiasmerat breda lager av befolkningen. Idéer som påstods ha fallit i glömska är nu tillbaka på dagordningen. New Labour och Blairismen har tvingats gå på defensiven. Resultatet kommer att ge Corbyn en större auktoritet i det nu uppvaknande Labourpartiet. Sedan början av kampanjen har 100 000 nya medlemmar gått med i Labour, vilket fått medlemsantalet att stiga till över 600 000. Detta kommer att ge ny kraft till partiets vänster. I praktiken finns två Labourpartier: å ena sidan massorna som stödjer Corbyn, och å andra sidan partihögern bland parlamentsledamöterna och det byråkratiska maskineriet.

Den nuvarande situationen är ohållbar. Corbyn borde inte tillåta sabotaget att fortsätta. Han borde återinföra regeln om att parlamentsledamöter för Labour måste väljas om inför varje nytt val, så att partiet kan göra sig av med den femtekolonn av karriärister och Torymedlöpare som underminerar partiet från insidan.

Efter detta val befinner sig Storbritannien i utforskade vatten. Brexitförhandlingarna kommer att bli svåra. Den brittiska politiken har polariserats mellan vänster och höger på ett sätt som vi inte har sett sedan andra världskriget. Detta oroar kapitalets strateger. De båda huvudpartierna, Labour och Tories, samlar nu över 80 procent av rösterna, vilket är ett fenomen vi inte sett på flera decennier. Tories lutar sig allt längre åt höger samtidigt som Labour svänger åt vänster under Corbyn. Denna politiska polarisering återspeglar i sin tur en växande klasspolarisering i det brittiska samhället. "Mitten", som representerats av Lib Dems, slås nu ut av just denna polarisering.

Vi befinner oss i en period av djup politisk, ekonomisk och social instabilitet. Även om de lyckas få till en överenskommelse med Demokratiska Unionspartiet, kommer en Toryregering i minoritet inte att bli långlivad. Den kommer definitivt inte att klara sig en hel mandatperiod. Den kommer också att komma under press från utomparlamentariska krafter, då rörelse efter rörelse kommer att ta till gatorna och demonstrera mot regeringen. Torypartiet kommer att bli fullständigt misskrediterat.

Förr eller senare kommer ett nyval att komma upp på dagordningen igen. Den politiska krisen är i sig en återspeglning av den kapitalistiska kris som utbröt 2008 och som fortsätter än idag. Den kommer att orsaka skarpa och plötsliga förändringar i situationen, vilket kommer att öppna upp nya möjligheter för Labour och vänstern. Hela det politiska klimatet har förändrats radikalt.

Kapitalismen har ingen lösning på arbetarklassens problem, vilket kommer att avslöja det brinnande behovet av att förändra samhället. Under den kommande perioden kommer stödet för socialismens och marxismens idéer att växa explosionsartat. Ett spännande nytt kapitel öppnar upp sig framför oss.

9 juni 2017

Översättning: Elsa Rohlén

Original: [British elections: Defeat for Tory establishment, Corbyn vindicated, Radical policies back at centre, May must be forced to resign!](#)